

[Ole Bjørn Kraft.]

vide kredse i vort folk, der er urolige over stillingen og appellerer til regeringen om at hjælpe til med at tilvejebringe den tillid og fortrøstning, som i disse tider er nødvendig.

**From:** Jeg synes, det var en noget sart forsvarsminister, der kunne være sur over, at jeg havde kaldt ham en sløj kammerat. Jeg synes sådan set, hele mit indlæg var en begrundelse derfor, og jeg kan da også henviser til slutningen af ministerens redegørelse, hvor han siger: der skal nu føres forhandlinger o. s. v. Det, vi bebrejder ministeren, det, vi synes motiverer udtrykket sløjhed, er, at det først sker nu, efter to års forløb, og at der ikke er kommet gang i det noget før.

Jeg undlod heller ikke at lægge mærke til, at den højtærede minister kunne tænke sig, at vi byttede plads et stykke tid, et par måneder, og jeg skal da straks erklære mig villig til noget sådant. Jeg skal bare have en vis sikkerhed for, at min virksomhed inden for regeringen begrænses til forsvarsministeriet; så erklærer jeg mig parat med det samme, og det kan vi måske tales ved om!

Men ministerens sarthed gik for resten over, da han et par sætninger længere henne kaldte et par bemærkninger fra mig naive; jeg er da absolut meget sur og meget fornærmet over, at den højtærede minister bruger den vending, at det var naivt, når jeg havde foreslået, at vi anskaffede materiellet straks. Må jeg have lov at sige, at materiellet skal vi jo under alle omstændigheder have, og vi skal have det hurtigst muligt. Prøv nu at tænke! Hvis man tænker den tanke, at ulykken kom over os i morgen og materiellet ikke var til stede — så tror jeg nok vi kan sige at det i hvert fald er for sent, og ud fra denne betragtning er det, min tanke gik ud på, at så ville det have været en fordel, at dette materiel under alle omstændigheder havde været til stede. Da det er venner, vi skal forhandle med, ja, så må ministeren gerne kalde det naivt, men for mig er det i hvert fald en konstruktiv tanke.

Den højtærede forsvarsministers bemærkninger om luftværnsartilleriet synes jeg ikke virker overbevisende. Jeg må give oberst Ejby Nielsen ret i, at den del af

hans kritik, der angik luftværnsartilleriet, især med henblik på fly i lav højde, stadig står ved magt, og jeg synes ikke, der er noget i ministerens svar, der afkræftede, at på dette specielle område er vi ringere stillet end før april 1940. Ministeren henviser til, at han stadig væk spekulerer over, hvilken type skyts vi skal have. Ja, det er meget godt, men så bliver vi aldrig færdige, for denne spekulation over, hvilken type vi skal have, kan fortsætte i en uendelighed, fordi der stadig kommer nyt. På et eller andet tidspunkt må vi til sagen, og jeg synes absolut ikke, det er for tidligt.

Så har jeg endelig en lille bemærkning angående flyvevåbnet. Jeg erkender rigtigheden af, at vi har de syv eskadriller, der skal til, og jeg vil gerne minde om, at min kritik med hensyn til flyvevåbnet var ikke rettet til forsvarsministeren alene, men også til mig selv, til mit parti og det udvalg, jeg er medlem af. Mine betænkeligheder med hensyn til flyvevåbnet går ud på, om det antal, vi dengang blev enige om, virkelig er tilstrækkeligt, og om vi deri har en garanti for, at det også kan løse sin opgave. Det er jeg lidt bange for at det ikke kan, og jeg vil bare hermed erklære mig villig til også at se på denne side af sagen.

Jeg vil gerne slutte mine bemærkninger med at sige, at vi i oppositionspartierne vil have lov at kritisere, og vi vil have lov til at gøre det, hver gang vi synes, der er grund til det, og det synes vi der er nu. Men når det er sagt, kan jeg fortsætte med at sige: vi er parat til at medvirke fremover, vort tilsagn om støtte og velvilje med hensyn til forsvarrets udvikling står stadig ved magt, og jeg vil håbe, at vi kan få et tilsagn fra den højtærede minister om, at nu skal der ske noget. Jeg vil håbe, at den højtærede forsvarsminister kan give tilsagn om, at nu kommer der gang i disse forhandlinger, og at der i løbet af en rimelig tid kan opnås et resultat. Hvis det er tilfældet, synes jeg ikke denne diskussion har været forgæves.

**Victor Gram:** Jeg er en principiel modstander af at bruge det høje tings tid ud over det strengt nødvendige, og jeg havde egentlig besluttet mig til ikke at komme med yderligere indlæg i debatten. Men jeg må unægtelig sige, at det var med nogen